

Sygn. akt III AUa 85/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun (spr.)
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji T. M.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 22 listopada 2011 r. sygn. akt V U 1049/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wyrokiem dnia 22 listopada 2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy T. M. od decyzji strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 25 lipca 2011 r. o wysokość emerytury.

Rozstrzygnięcie to Sąd Okręgowy oparł o ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które Sąd Apelacyjny i uznaje jako własne.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając, że już w decyzji z dnia 8 kwietnia 1997r. przeliczono mu błędnie wysokość emerytury, bowiem nie doliczono wartości ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy według

stawek z 1997 r. Spowodowało to obniżenie wysokości świadczenia o 100 zł miesięcznie. Domaga się więc doliczenia tego składnika w kwotach z 1997 r. Nadto naprowadza, że emerytura przyznana ze względu na wiek powinna być w całości wyliczona w oparciu o kwotę bazową z daty złożenia wniosku o to świadczenie, z uwagi na to, że wnioskodawca po przyznaniu wcześniejszej emerytury podlegał przez okres ponad 30-tu miesięcy ubezpieczeniom społecznym.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Decyzją z dnia 18 marca 2008 r. wnioskodawcy przyznano emeryturę z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, świadczenie to zostało wyliczone w oparciu o podstawę wymiaru uprzednio przyznanej emerytury wcześniejszej, tj. przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za lata 1983-1985.

Przepis art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. tj. 2009/153/1227 ze zm.) określa sposób wyliczenia emerytury wskazując jednocześnie na elementy składowe tego prawa, którymi są: tzw. część socjalna odpowiadająca 24%kwoty bazowej oraz składniki uzależnione od stażu ubezpieczeniowego odpowiednio wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych. Zasadą jest, że składnik socjalny emerytury ustala się według kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku, jednocześnie przepis art. 53 ust. 1 pkt 1 na użytek tej wielkości przewiduje wyjątki opisane w ust. 3 i 4 tego przepisu. Odmienności opisane w tych dwu ostatnich ustępach odnieść należy jednak, jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy, tylko do części socjalnej świadczenia, a za taką oceną przemawia jednoznacznie treść art. 53 ust. 1 pkt 1, skoro tylko w tym pkt zawarto zastrzeżenia co do modyfikacji z ust. 3 i 4. Regulacja z ust. 3 i 4 w/w artykułu dotyczy zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty w sytuacji posiadania ustalonego wcześniej prawa do świadczeń (art. 21 ustawy). Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury – w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury /art. 21 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy/.

Powołany art. 21 ustawy posługuje się pojęciem „podstawy wymiaru” przeniesionej z uprzednio pobieranego świadczenia, z kolei elementem składowym wyliczenia podstawy wymiaru jest kwota bazowa. Skoro na użytek emerytury z art. 27 ustawy, jak to ma miejsce w sprawie, przy zastosowaniu art. 21 część stażowa liczona jest od dotychczasowej podstawy wymiaru, nie ma możliwości zmiany kwoty bazowej na aktualną w dacie złożenia spornego wniosku. Powyższa ocena koresponduje z możliwością modyfikacji kwoty bazowej tylko w części socjalnej w granicach przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy, na zasadzie opisanej w pkt 3 i 4 tego przepisu. Przyznając emeryturę ze względu na wiek organ rentowy zastosował te przepisy, stosując aktualną kwotę bazową tylko do części socjalnej, z uwagi na fakt, iż wnioskodawca po przyznaniu świadczenia przez okres co najmniej 30-tu miesięcy podlegał ubezpieczeniom społecznym. Organ rentowy zastosował więc prawidłowo powołane przepisy.

Na gruncie art. 21 ust. 1 pkt 1 przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury nie jest więc możliwe przyjęcie poprzedniej podstawy wymiaru z nową kwotą bazową. Nowa kwota bazowa zmieniałaby podstawę wymiaru, co sprzeczne byłoby z rozwiązaniem przyjętym w art. 21 ust. 1 pkt 1.

Zgodnie z treścią art. 110 ust. 1 ustawy, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Stosownie do art. 110 ust. 2 warunek posiadania wyższego wskaźnika WWPW nie jest wymagany od emeryta, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości

podstawy wynosi co najmniej 130%. Wnioskodawca takiego wniosku o dowodów o innej podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, zgodnie z dyspozycją art. 110 ustawy nie złożył.

Regulacja z art. 53 ust. 3 dotyczy emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniejszego świadczenia. W tym wypadku także tzw. część socjalna obliczana jest od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Jednak – zgodnie z art. 53 ust. 4 przepisu tego nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia pracowniczego daje więc podstawę w okolicznościach sprawy do przeliczenia wyłącznie składnika socjalnego w oparciu o nową kwotę bazowa.

Wskazać należy iż emerytura przyznana wnioskodawcy na podstawie art. 27 ustawy, w sytuacji kiedy uprzednio przysługiwało mu prawo do wcześniejszej emerytury, nie stanowi nowego świadczenia ustalonego według reguł świadczenia po raz pierwszy przyznawanego, co jest poglądem powszechnie w orzecznictwie akceptowanym.

Skoro do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto zarobki z lat 1983 # 1985, to nie ma podstaw do uwzględnienia jakiegokolwiek składnika w wysokości za inny okres, na gruncie niniejszej sprawy miałyby to dotyczyć ekwiwalentu za deputat węglowy. Wobec złożonego w dniu 28 lutego 1997 r. zaświadczenia byłego pracodawcy na druku RP # 7 o wysokości ekwiwalentu za deputat węglowy w latach 1983 # 1985, doliczono wnioskodawcy podane składniki do wysokości zarobków w tych latach. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, jak wnosi strona, uwzględnienia wartości cen węgla z roku 1997, a wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został ograniczony do 250%.

Z tych motywów apelacja jest całkowicie bezzasadna, zgłoszone zadania są całkowicie dowolne i nie znajdują oparcia w obowiązujących przepisach.

W świetle powyższego apelacja wnioskodawcy jako niezasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

R.S.